

DUCHOVNÍ – RODÁCI Z NAŠÍ FARNOSTI: P. ROBERT KUNERT, S.J.

Dnes v této rubrice uveřejňujeme odpovědi P. Roberta Kunerta na otázky Otce Pavla. Ve stručnosti nejprve připomínáme základní data. **P. Robert Kunert, S.J.**, nar. 29.4.1933 v Dolní Čermné, v roce 1957 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, v letech 1967 – 1972 vystudoval teologii na Univerzitě v Innsbrucku, na kněze vysvěcen 4.7.1970 v Rakousku, je zakladatelem Společnosti sester Ježíšových, v současné době je spirituálem sester SSJ v Olomouci.

1. Otče Roberte, každé povolání k zasvěcenému životu je darem Božím. Přesto i Bůh používá druhé lidi, aby dotyčného kandidáta kněžství nebo řehole oslovili a přitáhli svým vlastním příkladem k Němu. Kdo z lidí ve vašem životě sehrál důležitou roli a komu z rodiny, případně z farnosti vděčíte za své povolání?

Plně souhlasím s tím, že povolání k zasvěcenému životu, tedy i mé povolání, je na prvním místě nezaslouženým Božím darem. To je prostě milost. Jsem však také přesvědčen, že Bůh používá i některých lidí nebo okolností, které takového člověka k této milosti přivádějí. Pokud jsou to lidé, působí na něho svým příkladem. Na prvním místě bych v mém případě uvedl své rodiče, jejichž příklad spočíval především v dobré náboženské výchově v rodině. Nedělní mše sv. i odpolední požehnání byly u nás samozřejmostí, o které se nediskutovalo. Dále to byla společná modlitba v rodině a modlitba, která ve mně zanechala hluboké vzpomínky, když se s námi večer modlívala matka. I když to bylo pro mě někdy namáhavé, usínal jsem při tom a nemohl jsem se dočkat, kdy už bude konec, přesto tato atmosféra modlitby zůstala hluboce ve mě.

Další, kdo se promítl v mém životě, byl pan farář z Bystrce, Josef Schreiber. Patřili jsme tehdy do zabrané části Dolní Čermné, kterou rozdělila v roce 1938 hranice mezi Protektorátem a Sudety. Do kostela jsme mohli chodit jenom v doprovodu svých rodičů a do školy jsme museli docházet do Horní Čermné.

Náboženství nás vyučoval pan farář Josef Schreiber. Získal si mě hlavně tím, že mi dovolil jít k prvnímu sv. přijímání již v první třídě a že jsem mu mohl pomáhat před hodinou náboženství malovat na tabuli obrázky podle předlohy, které potom při vyučování využíval. Dodnes mám jako památku sešity z náboženství s těmito obrázky. Čím na mě také zapůsobil, bylo, že mi dovolil ministrovat při mši sv. na Mariánské hoře, kam občas dojížděl. Tam začal můj silný, hluboký vztah k Mariánské hoře, který trvá dodneška. Později jsem o nedělích ministroval i ve farním kostele v Dolní Čermné.

Možná je také zajímavé, jak na mě zapůsobily dvě „zbožné tetičky“, jak jsme jim říkali, v sousedství, které si mě zvaly, abych jim předčítával životopisy svatých. V jejich chaloupce jsem jim četl při petrolejové lampě příběhy, které se současně vrývaly do mé dětské fantazie. Často jsem se pak snažil svým způsobem svěťce nějak napodobovat.

Na mé cestě ke kněžství sehrála důležitou roli následující událost. Krátce po válce jsem byl o prázdninách s ostatními dětmi na borůvkách v lese, kousek od dědova lesa. Tam jsem zažil něco velmi krásného. Když jsem seděl v borůvce, v záři slunce, přepadla mě najednou myšlenka, že bych se chtěl stát knězem. Zahřálo mě to u srdce a měl jsem z toho úžasnou radost. Když jsem přišel domů, svěřil jsem se s tím svému otci: „Tati, já bych chtěl být knězem.“ On se na mě podíval a povídá: „Hochu, to bys musel študovat.“ To se mně jako klukovi ovšem moc nelíbilo, poněvadž jsem měl v hlavě také jiné klukoviny, a tak jsem se ho ptal: „A nešlo by to bez toho?“ Načež on řekl: „To by nešlo.“ Tak jsem se tedy podvolil i tomu študování.

Rodiče, i když to bylo pro ně nákladné - bylo nás šest sourozenců - přece se pro to rozhodli a zařídili mi, že jsem mohl na podzim 1945 nastoupit v Hradci Králové do Borromaea. Byl to katolický chlapecký internát. Odtud jsem chodil do klasického gymnázia, kam jsem se dostal bez zkoušek, díky pěknému vysvědčení, přímo do sekundy. A tak v Hradci Králové začala, jak jsem tenkrát říkal, moje cesta za vznešeným cílem.

2. V šedesátých letech 20. století jste emigroval do Rakouska, kde jste vystudoval a byl vysvěcen na kněze. S jakými pocity vzpomínáte na tyto chvíle studií a první léta kněžské služby?

Z domu jsem odešel v létě 1967. Když mi bylo řečeno, že nikdy nedostanu pas, abych se mohl podívat do ciziny, hledal jsem způsob, jak se tam dostat bez něho. Odešel jsem, poněvadž jsem byl přesvědčen, že odejít musím, abych dosáhl svého cíle, což bylo pro mě doma nemožné. V té době jsem byl už 10 let tajně v Tovaryšstvu Ježíšovu, což ovšem nevěděli ani rodiče, jen někteří Otcové, kteří mě do Tovaryšstva přijímali. Paralelně s prací v papírnách v Lanškrouně jsem se soukromým studiem připravoval na kněžství. A poněvadž už mně to bylo dlouhé a nic se nedělo a svého úmyslu stát se knězem jsem se nechtěl vzdát, rozhodl jsem se, vzdor sledování StB, utéci. Říkal jsem si, že Pán Bůh je mocnější než bolševici, a když mě chce mít knězem, že se ven dostanu bez „jejich dovolení“ a cestovního pasu. A ono to vyšlo.

Několik hodin před odchodem z domu jsem sdělil své matce (otec už nežil), že odjíždím na dovolenou. Ptala se mě, kdy se vrátím. Řekl jsem, že nevím. V okamžiku pochopila o co asi jde a reagovala slovy: „Na nic se tě neptám, nic nechci vědět, nic mi neříkej. Když myslíš, že je to dobré, dám ti své požehnání.“ Na to mě v slzách požehnala a šla mi upéct na cestu buchty. Byl jsem velmi rád, že jsem jí nemusel nic říkat. Stejně jsem nevěděl, jak to všechno dopadne. Její požehnání a statečnost mně dávaly na cestu větší jistotu, naději a klid, než kdybych měl v kapse cestovní pas.

Když jsem se dostal do Rakouska, požádal jsem o politický azyl. Začal jsem žít jako svobodný člověk. Velmi se mi ulevilo. Být však uprchlíkem znamená, že člověk je sice ve svobodné zemi, ale ne z té země. Již na podzim 1967 jsem mohl začít studovat na Teologické fakultě Univerzity v Innsbrucku. Poněvadž jsem měl jakýsi předstih soukromým studiem, absolvoval jsem potřebná studia ke kněžskému svěcení během tří let, a proto jsem byl už v roce 1970 vysvěcen na kněze.

Život, který jsem „venku“ prožíval, byl velmi pěkný. Patřil jsem do mezinárodní komunity spolubratří v innsbrucké koleji. Byl to svět, o kterém se mi doma ani nezdálo. Po vysvěcení jsem částečně vykonával kněžskou službu v Tyrolsku, jinak jsem ještě dále studoval. Bylo to velmi hezké. Měl jsem pod Brenerem „malou farnost“, kam jsem pravidelně jezdil.

V roce 1972 jsem dostal rakouské občanství a představenými jsem byl poslán do Londýna, kde jsem se věnoval českým krajanům, zvláště mladým studentům. Někteří z nich byli usedlíci z roku 1948, jiní z roku 1968. V desetimilionovém Londýně jsem se cítil velmi dobře a byl jsem tam spokojený. Brzo jsem tam byl jako doma, poněvadž orientace mně nedělala žádné potíže a práce s krajanými mě těšila. Jenže člověk mívá, Pán Bůh mění. Vážně jsem onemocněl s páteří a po operaci v Innsbrucku v roce 1973 jsem musel Londýn definitivně opustit, poněvadž mi nevyhovovalo tamější klima. Zůstal jsem opět v Tyrolsku, kde jsem po ročním pobytu v sanatoriu začal kněžsky působit jako spirituál řeholních sester.

Od maturity do vysvěcení na kněze to trvalo 18 let. Byla to doba velmi napínavá. Poslední tři léta, kdy jsem se už mohl v naprosté svobodě věnovat svému studiu a začal se plnit můj sen, uběhla rychle. Také první léta mé kněžské služby byla velmi krásná. Když došlo v roce 1973 skrze vážnou operaci k velké změně v mém životě - bylo mi 40 let, nastal jakýsi zlom. Smysl toho všeho jsem začal chápat postupně teprve později. Pán Bůh měl se mnou jiné plány.

3. Důležitým okamžikem ve vašem životě je požadavek některých žen a dívek o duchovní vedení a později také o založení Společnosti sester Ježíšových. Můžete říci, co konkrétně pro vás založení Společnosti znamená a v čem jí osobně pomáháte?

Dnes, když se dívám zpět na třiadvacet let, které od založení Společnosti (v roce 1981) uplynuly, je to pro mě velkým zázrakem. Živě si vzpomínám na počáteční nedůvěru okolí vůči malému seskupení sester, které tehdy v Rakousku začínalo. Přesto Společnost vydržela a díky tomu, že se po roce 1989 mohla rozšířit i do Česka, kde dodneška rozkvétá, se ukazuje, že byla skutečně Božím záměrem. Většina sester vděčí za své rozhodnutí pro Bohu zasvěcený život duchovním cvičením - exerciciím. Ty stály už u zrodu Společnosti.

V celém vzniku, vývoji a rozvoji Společnosti jsem sehrál a sehrávám pouze určitou roli, protože za vznikem Společnosti a její existencí stojí Duch svatý. O tom jsem na základě zkušeností celé uplynulé doby hluboce přesvědčen!

Celých třiadvacet let sestry doprovázím a jako spirituál s nimi pracuji. Rakouským provinciálem Tovaryšstva Ježíšova jsem pověřen pečovat o Společnost sester Ježíšových jak v Rakousku, tak i v Česku. Starám se o ně po duchovní stránce. Těší mě, že touto Společností se šíří Boží království a je umožněno mnoha povoláním radikální následování Krista i v dnešní době, kdy řeholní stav není dostatečně doceněn a je ohrožen vzrůstajícím konzumismem. Svým způsobem řeholního života ve světě, upozorňují sestry, v dnešní společnosti na vyšší hodnoty a lásku k církvi.

Když jsem v roce 2002 v Římě navštívil s provinčními představenými Společnosti Kongregaci pro řeholníky, byl jsem překvapen a dojat vstřícností a radostí nad touto Společností ze strany církevních představitelů. Bylo to pro mě dalším povzbuzením horlivě pracovat pro tuto Společnost a pro rozkvet duchovních povolání vůbec.

4. V současné době je znatelný pokles povolání k duchovnímu stavu. V čem podle vás nedostatek kněží, řeholníků a řeholnic v naší republice spočívá a co je třeba všechno dělat pro jeho odstranění?

Situace, která dnes panuje na tomto úseku Bohu zasvěceného života, je skutečně i u nás na pováženu. Kde jsou ta první léta po roce 1989, kdy panovala ještě euforie a byl poměrně dostatek zájemců o kněžská a řeholní povolání. Když jsem v té době dával duchovní cvičení, hlásilo se na ně někdy až 70 děvčat najednou, která toužila po duchovním povolání. Pak se u nás začal rozvíjet blahobyt. Dnes lidé mají tolik možností, o kterých se jim dříve ani nezdálo, a tak se už jejich přání obracejí jiným směrem než k radikálnímu následování Krista. Když dnes dávám pro zájemkyně o duchovní povolání exercicie, je jejich počet daleko nižší.

Myslím si, že všeobecný nedostatek duchovních povolání, na který začíná církev stále více upozorňovat, spočívá především v tom, že se lidé stávají čím dál více materialističtějšími. Jejich zájmy se upínají hlavně na pozemské věci: abych se měl co nejlíp, abych měl dobrý plat, abych měl dobré postavení... To jsou momenty, kdy pak duchovní zaměření ustupuje stranou. Dopad materialismu podkopává víru člověka a křesťanský život v rodinách. Takto ubývá nejen věřících, ale i početnějších rodin s dětmi, které jsou ochotny své děti dát Bohu. Do jisté míry v tom vidím pro Bohu zasvěcený život daleko větší ohrožení, než jaké bylo za tvrdého komunismu v minulých letech.

Co dělat pro odstranění nedostatku duchovních povolání? Je řada osvědčených prostředků. Jak jsem už v první odpovědi zmínil, je povolání k zasvěcenému životu darem Božím, velkou, nezaslouženou milostí. O tu je však potřeba prosit. Jedině Bůh může dát povolání. A když je nabízí, vyžaduje, aby člověk byl také ochoten s jeho milostí spolupracovat. Tato spolupráce člověka s Boží milostí obnáší určité omezení, zřeknutí, oběť. A právě toto člověka od povolání zastrahuje, protože mu chybí velkorysost, nezištnost a odvaha. Někdy mám dojem, že se zapomíná na to, že kdo se dá do služeb Kristových, bude prožívat aspoň částečně to, co prožíval Kristus. Čili, že to bude život ne vždycky snadný. „Úspěch“ modlitby, aby Bůh zasáhl a dával nová povolání, závisí také na člověku, jak na pozvání Boha reaguje, jestli je ochoten dát víc.

Dávám-li duchovní cvičení, vidím, jaký boj musí člověk prodělat, i když se domnívá, že ho Bůh volá, ať už do semináře nebo do řeholní společnosti. Má to mnohdy těžké, poněvadž velmi často jeho „protivníkem“ jsou ti nejbližší. Zní to legračně, když mně jedni rodiče říkali, jak se pravidelně léta modlili za povolání, a když se pak rozhodla jejich dcera vstoupit do jedné řeholní společnosti, tak se zděsili a řekli: „Ne, naše ne; ať to dělají jiní“. Samozřejmě to nesvědčí o úmyslu upřímnosti modlitby.

Kromě modlitby je potřeba vychovávat a vést děti a mladé k tomu, aby si vážili hodnot, které jsou pro existenci církve a pro ostatní lidi velmi důležité, zvláště zasvěceného života kněží a řeholníků. Co znamená kněz pro farnost, ví nakonec i čermenská farnost velmi dobře! A co znamená řeholník, který sice nemá farnost, ale působí jinak, vyjádřil jednou Svatý otec, když řekl, že právě řeholníci jsou duší církve.

Proto je potřeba, aby ti, kteří se pokládají za věřící, změnili názor na duchovní povolání, aby povolané s radostí vítali a všechny, kteří se k němu někdy svízelně probíjovávají, aby podporovali a dodávali jim odvahu. Myslím, že takto by se hodně odpomohlo nedostatku duchovních povolání.

5. Po revoluci roce 1989 a především v posledních letech pravidelně přijíždíte do rodné farnosti. Můžete sdělit, co pro vás kontakt s Dolní Čermnou znamená? Jedná se především o návštěvu vašich příbuzných nebo sledujete také život místní farnosti?

Je pravda, že se od roku 1990 vracím do Čermné. Po oněch třidvaceti letech v cizině, kde jsem však netrpěl nějakým steskem, poněvadž jsem mohl dělat to, co bylo mým přáním, když to bylo umožněno politickou situací, jsem se začal vracet ke kořenům své existence, tj. do svého rodiště, do domova, na který jsem nikdy nezapomněl. Právě myšlenka na domov mně venku pomáhala a posilovala.

Když jsem však poprvé v dubnu 1990 přišel, tak jsem byl nejdřív šokován. Ještě mě ovanulo prostředí, z kterého jsem kdysi odešel. Doma se všechno za tu dlouhou dobu silně změnilo a já jsem si připadal jako cizí. Proto jsem se po prvních návštěvách Čermné a vůbec Československa rád vracel znova do Rakouska. Postupem času tento pocit zmizel.

Při mých návštěvách Čermné se nikdy nejedná jen o návštěvy příbuzných, nýbrž také sleduji život farnosti. Jistě, příbuzní jsou hlavním důvodem mé návštěvy, ale při každé z nich jdu vždycky do kostela a ke hrobu svých rodičů. Právě tím, že chodím do kostela a mluvím s lidmi, které potkávám, nahlížím do života farnosti.

Ze začátku jsem navštěvoval téměř pravidelně pana faráře Ptáčka a nyní, pokud to jde, navštěvuji Otce Pavla. Pokládám to nejen za slušnost a určitou povinnost, ale především mám zájem o farnost, z které jsem přece vyšel. Vždyť celý můj život - ony zmíněné existenční kořeny - je s farností úzce spojen. Ve farním kostele jsem byl pokřtěn, šel k prvnímu svatému přijímání a později jsem tam ministroval a pravidelně chodil na bohoslužby. Proto jsem s velkou radostí objevil v kostele u zadního vchodu obraz zaslíbení Božského Srdce, který jsem na prosbu pana faráře Ptáčka vyhotovil dávno před mým odchodem do ciziny a který tam vydržel léta. To byl první pozdrav, který mně připomněl, že do farnosti ještě patřím.

6. Při pohledu či hodnocení života dolnočermenské farnosti se vám určitě něco okamžitě vybaví. Můžete se s námi o své pocity podělit? Co je podle vás v Dolní Čermné pozitivní a co naopak zde důležitého postrádáte?

Na tuto otázku jsem vlastně začínal odpovídat už při minulé odpovědi. Samozřejmě, že se v mé paměti při pohledu na život v čermenské farnosti vybavuje řada věcí a pocitů, které jsem zažil. Jedním z takových zážitků byly počáteční návštěvy sourozenců a pana faráře Ptáčka. Z počátku jsem mluvíval také k veřejnosti na setkáních v orlovně, v sále u Mydlářů nebo také ve Verměřovicích, kdy lidé, kteří mě ještě znali a pamatovali se na mě, měli velmi zajímavé otázky, jak jsem prožíval svůj pobyt v cizině nebo jak to tam vypadá. Byly to velmi obsažné a zajímavé hovory. Vzpomínám si také na jednu třídní duchovní obnovu, kterou jsem farnosti dával v kostele. Dnes už to je 14 let od té doby, co jsem se vrátil a jsem ve farnosti svými častějšími návštěvami známý, takže takováto setkání už nejsou aktuální. Pravidelně a rád se účastním poutě na Mariánské hoře. Toto místo pro mě hodně znamená. Od dětství jsem tam chodil a modlil se k Panně Marii za své povolání. Při odchodu do ciziny jsem se tam loučil s rodným krajem.

Při jedné z mých návštěv v roce 1995 jsem navštívil pana faráře Ptáčka v nemocnici v Ústí nad Orlicí. Myslím, že jsem byl jedním z posledních, kteří s ním mluvili, poněvadž krátce na to zemřel. Na konci svého pobytu jsem zažil i jeho pohřeb a napjatou atmosféru, která kolem pohřbu panovala: dostaneme jiného kněze nebo ne? Myslím, že si všichni oddechli a radovali se, když přišel O. Pavel Seidl a přijali ho proto s velkou láskou a radostí.

Vnímám, že příchodem O. Pavla do dolnočermenské farnosti se hodně od dob minulých změnilo a mění. Z Poutníka, který mi někdy moje sestra posílá, sleduji chod farnosti a raduji se z toho, co se tam děje. Pokud to okolnosti dovolí, rád navštěvuji také O. Pavla. Náš vztah je upřímný a otevřený. Ukázalo se to např. i v tom, že to byl O. Pavel, který do farnosti pozval řeholní sestry Společnosti sester Ježíšových. Dodneška s ním pracuje sr. Ludmila Kubicová. Jsem tedy o farnosti informován někdy i z této strany.

Nemám nic negativního, co bych mohl o farnosti říci. Těší mě obzvláště jako kněze a řeholníka, jak O. Pavel klade důraz ve vedení farnosti na hlubší duchovní život. Pokračuje tak v tradici častých svatých zpovědí a slavení prvních pátků, kterou před ním zavedl už pan farář Ptáček. To pokládám za velkou věc. Změnil farní obec v tom, že ustanovil Pastorační radu, s kterou spolupracuje. Mluví to o pozitivním rozvoji farnosti. Mám dojem, že ve farnosti to podstatné nechybí, a to je péče o duše svěřených farníků. Zdá se mně však, že do kostela chodí stále méně lidí než tomu bylo dříve. Stejně tak opadá zájem o vyučování náboženství dětí. Mrzí mě, že v mnohých rodinách druhá generace již víru nepředává.

Zdůraznil bych také starost O. Pavla o Mariánskou horu, jak pokračuje s opravami a zvelebují ji. To mě těší i proto, jak jsem již několikrát řekl, že jsem od dětství s Mariánskou horou spřízněn a rád tam chodím dodnes. Společnost sester Ježíšových tuto lásku k Mariánské hoře přejala ode mě. Sestry se tam rády vrací a vykonávají své poutě, a to i sestry rakouské.

7. Co byste rád farníkům v Dolní Čermné a mnohým svým přátelům vzkázal?

Napadá mě něco ze života Krista Pána, jak přišel do Kafarna, kde přednesl nádhernou eucharistickou řeč. Popisuje to sv. Jan ve své 6. kapitole. Posluchači, kteří ho hledali, se ptali, co mají dělat. A na to jim Pán odpověděl: „Snažte se o víru, o pokrm pro věčný život a méně o pokrm pomíjející“. Jako by jim řekl: „Věnujte větší pozornost a starost vyšším, věčným hodnotám než jenom pozemským“. A k tomu dodávám: „Máte dobrého pastýře, Čermáci, jděte za ním“.

A pak mám ještě jedno malé přání, které souvisí s nadcházejícím výročím 700 let od první písemné zmínky o Čermné.

Když se zabýváme historií obce a mluví se o rodácích a duchovních z naší farnosti, tak mě napadá, jestli by si jeden rodák z Čermné, jménem Tadeáš Hübl, nezasloužil pamětní desku. Tento muž, který se narodil 26. října 1760 v Čermné a zemřel 4. července 1807 ve Varšavě, byl - a to je pro Čermáky zajímavé - prvním českým redemptoristou a velkým přítelem a spolupracovníkem sv. Klementa Maria Hofbauera. Požehnaně misionářsky působil a zemřel v Polsku, vyčerpan prací, v pověsti svatosti. Sv. Klement byl jeho smrtí velmi zasažen. I celá Varšava pro něj truchlila. Proto si myslím, že takový čermenský rodák by si opravdu zasloužil, aby byl více uveden ve známost v obci i v okolí. Vždyť je perlou, se kterou se Čermná může chlubit.

Otče Roberte, děkujeme vám za rozhovor!

Otec Pavel

K ZAMYŠLENÍ

Večerní modlitba

Přichází, Pane Bože, se svým dne k Tobě
a skládám jeho tíži o radost do Tvých rukou.
Přicházím z nepokoje do Tvého míru,
z hluku světa do Tvého ztišení.
Přijmi to, co jsem dnes snášel s obtíží a dělal.
Všechno je Tvoje, všechny radosti, starosti, nepřijemnosti a bolesti.
Děj, ať vidím Tvými očima, jaký byl před Tebou tento můj den.
Zda jsem ho žil pro Tebe a bližní, nebo jen sobecky pro sebe,
zda jsem neunikal do své práce a do hluku světa,
do prázdného tlachání, nesmyslného honění ...až do otupění.
Zda jsem Tvou lásku rozdával dál svým bližním.
Zda jsem dělal svou práci poctivě a řádně.
Odpusť mi, Bože, mé chyby, neboť jsi poslal svého Syna na svět,
aby nás osvobodil.
Dopřej mi klidný spánek ve Tvé ochraně!

A. Pereira

Pane, probud' mě ze spánku

Bezpočtu lidí je v nouzi;
jsou pronásledováni a mučeni,
hladovějí a trpí bolestmi,
jsou osamělí a opuštění,
jsou zoufalí a nešťastní.
Pane, probud' mě ze spánku, když nevidím nouzi
druhých lidí.
Pomoz mi pomáhat.
Dej radost a naději těm, kteří jsou stíněni a
smutní,
jímž chybí všechna lidská pomoc.

A. Pereira

Odpusť nám, Pane

Uznáváme, že máme na čele Kainovo znamení.
Postaletí ležel Ábel v krvi a slzách,
protože jsme, Pane, zapomínali na Tvou lásku.
Odpusť nám, že jsme Tě podruhé ukřižovali.

Jan XXIII.

KŘEŠŤAN A POLITIKA

Dělá-li politiku poctivý člověk, je i jeho politika poctivá.

Nějak v tomto smyslu to řekl kdysi Josef Lux blahé paměti. Ano, i poctivec může udělat chyby, je-li však opravdu poctivec, od chvíle kdy je pozná, snaží se je napravit. Kompromis však není chyba, ale řešení dialogu v různosti názorů.

Je mnoho věcí, které oprávněně kritizujeme. Ovšem při vši té kritice bychom si měli uvědomit, že všechno, co se tam nahoře děje, je jen odrazem, chcete-li zrcadlem toho, co se děje ve společnosti. Slýchám: „A co dokázali ti křesťané? A přitom byli téměř v každé vládě po listopadu.“ Odpovídám, že na to, kolik hlasů dostali, udělali dost. Vždy se ještě takového rebela zeptám: „Volils je? Ne? Tak teď nehubuj!“

Zvláště letos bychom měli přistupovat k volebním urnám velmi zodpovědně. Vždyť budeme volit celkem třikrát.

Lidé by měli vědět koho volí, ale také kdo za oním člověkem stojí. Může to být úplný lidumil, jestliže však za ním stojí strana, která za nic nestojí, nepřinese ani on pro společnost žádný zisk, protože ať chce nebo nechce, musí plnit zásady a program strany, kterou zastupuje. Co může dát křesťanům politik, který – ač sám křesťan (a je takových hodně), zastupuje socialisty, kteří už v samotných zásadách mají přerozdělování majetku? Co může dát křesťanům politik, který – ač sám křesťan - zastupuje liberály, kteří hlásají se svobodou ducha volnost mravů a vše, co se děje v zájmu jejich obohacení či vylepšení pozic, je správné, i kdyby toho dosáhli nekalým způsobem.

Slyším také: „Liberály neschvaluješ a přitom byli křesťané s nimi ve vládě kolik sezón.“ Ano, to je pravda, ale spojením v povolební koalici se nezřekli svých zásad, zatímco byli liberály, nebo socialisty by se svých zásad zřící museli určitě. Nemluvím už ani o komunistech, nebo republikánech, kteří stojí na ultra krajních pozicích.

Něco jiného je totiž povolební koalice, ve které si strana ponechává své zásady, ale prioritu dostávají body, které jsou společně řešitelné.

Uvědomme si, že křesťanská strana svým postojem k hospodářskému růstu, který podle ní musí jít společně se sociálním citěním pro obyvatelstvo, jde uprostřed celého spektra politiky a je schopna něco dokázat, ať se po volbách spojí s pravíci nebo levicí. Spojení liberálů se socialisty však možné není, protože obě strany mají naprosto opačný pohled na politiku. Ostatně jsme to mohli vidět při opoziční smlouvě. Shodli se jen při hlasování o navýšení svých platů. Jedny ani druhé volit nemohu, přestože s nimi křesťané povolební koalici nevyklučují. Vždyť s každým z nich byli křesťané několik sezón, a vždy alespoň něčeho dosáhli.

Jen křesťané otevřeně říkají, že po volbách nepůjdou s ultrakrajními

stranami (komunisty a republikány). Liberálové i socialisté už tuto zásadu opustili.

A zase co slyším: „Vždyť i křesťané mají své komunisty!“

Ano, Pithart byl komunist, je to však poctivý člověk, který když poznal svůj omyl, tuto stranu za cenu strádání opustil. Není snad správné odpouštět? Komunisté, kteří do dneška nedokázali přiznat své zločiny, však o odpuštění nestojí. Museli by přiznat vinu a odpovědnost za ni, a tak k odpuštění nedochází.

Uvědomme si, že už podepsaná smlouva státu s církví není dosud ratifikována, protože ODS téměř jako jeden muž hlasovala proti ní. A to ne z přesvědčení – vždyť dříve byla pro ni, a to ještě zdaleka nebyla tak okleštěna socialistickým ministrem kultury – ale z chladného, rádo by opozičního kalkulu.

I opozice by se měla chovat státoporně a ne být brzdou. Česká specialita je neústupnost stranických předáků. Po odchodu Zemana více ze strany ODS. Přitom by tu měla být vůle ke kompromisu, jakou vidíme v zemích kolem nás. „Německý hospodářský zázrak“, při kterém se naprosto rozbité Německo po válce vyhoupllo v několika letech mezi sedm nejvyspělejších zemí světa, byl uskutečnitelný jen proto, že se všichni Němci dokázali dohodnout na společném postupu za vyšším cílem. Nemylme se. Různost názorů ve sněmovně je správná – jen v různosti lze nalézt spolehlivé kroky vpřed – je však nutno společnou cestu hledat, a ne trvat na svém za každou cenu.

Také se křesťanům vyčítá, že byli za totality v národní frontě. Myslím, že každý dávno ví, jak a proč v ní byli, a tímto rýpnutím jen omlouvá svou nechuť postavit se na stranu napadaných. Vždyť bez příslušnosti v této organizaci nebylo možné domluvit se na něčem pozitivním. Všechno nestraničké schůzování bylo zakázáno. Víme, zahrádkáři, skauti i jiní se přece také scházeli, ale pro různost názorového spektra nebylo možné uprostřed nich řešit otázky náboženského charakteru. Jen lidovci měli výsadu nemít „světový marxistický názor“!

To vše by měl správný volič chtít vidět, pamatovat si to a ve volbách zhodnotit. Dokud to takto nebudeme vidět, můžeme hubovat, ale bez užitku. A ještě něco. Nechtějme všechno mít hned. Važme si toho, co dosáhnout lze. Amerika buduje demokracii už skoro dvě stě let a ani ona nemá ještě všechno. To ostatně nebudeme mít nikdy!

Francouzský marxista André Gide se ve své satíře vysmívá křesťanům pro jejich malomyslnost, prostřednost, nechuť a povrchnost. Nezapomínejme na to, že svým konáním podáváme svědectví. Neříkejme, že „to“ někdo jiný vyřeší. Jsme to my – každý z nás – kdo tvoří lepší budoucnost.

700 LET OBCE ČERMNÁ - DOLNÍ ČERMNÁ

KAPLANI A KOOPERÁTOŘI - SPRÁVCI LOKÁLÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Rozlehlá farnost čermenská na počátku 18. stol. zahrnovala celkem 9 samostatných vesnic, které tvořily naši farnost. Byly to: Čermná, Nepomuky, Jakubovice, Petrovice, Verměřovice, Ostrov, Horní Dobrouč, Dolní Dobrouč a Lanšperk. Je jisté, že tak rozlehlou a četnou farnost nemohl duchovními službami zajistit jeden kněz. Proto do čermenské farnosti byli vždy ustanovováni kaplani, někdy i dva najednou. Ti pomáhali faráři zajišťovat duchovní službu ve všech filiálních vsích.

Až teprve ve druhé polovině 18. století byly v některých větších vesnicích čermenské farnosti ustanoveny lokálie, tj. byla ustavena menší farnost, jež zpravidla ještě neměla farní budovu, kde by mohl kněz bydlet. Proto tuto lokálii spravoval kněz - kooperátor, který sídlil na faře v Čermné a měl pověření tyto lokálie řídit a spravovat. Tak v roce 1785 byla zřízena lokálie v Ostrově. Samostatnou farností s farou se Ostrov stal až v roce 1858. V Dolní Dobrouči byla zřízena lokálie roku 1765 a roku 1784 se stala farností. Lokálie v Horní Dobrouči byla zřízena v roce 1742, farnost však byla zřízena až roku 1898. Tím se obvod čermenské farnosti značně zmenšil. V čermenské farnosti po roce 1898 zůstaly mimo Čermnou filiální vsi: Nepomuky, Jakubovice, Petrovice, Verměřovice a v roce 1936, po rozdělení Čermné, ještě Horní Čermná. I přes to byla to stále rozlehlá farnost, do které byli královéhradeckým biskupem dosazováni kaplani.

Jména kaplanů v čermenské - dolnočermenské farnosti se dochovala od roku 1717 a zde je jejich přehled:

1717 – 1741	P. Václav Gregor,	
1742 – 1743	kooperátor P. Matouš Pelinka pro Horní Dobrouč, kaplan P. Pavel Roller,	
1743 – 1748	kooperátor Martin Linert pro Horní Dobrouč, P. Augustin Ditrich - kaplan,	
1748 – 1766	P. Ondřej Ressler,	
1766 – 1778	P. Ignác Pauk a P. Karel Janisch, poté farář v Žichlíčku,	
1771 – 1780	P. Martin Valenta - kooperátor pro Ostrov a Horní Dobrouč,	
1780 – 1792	P. Jan Skalický, poté farář v Orličkách, zemřel roku 1824 v Jablonném n. O.,	
1787	P. František Čermák z Ústí n. O., poté farář v Dolní Dobrouči,	
1792 – 1801	P. Jan Smejkal, poté administrátor ve Výprachticích,	
1801 – 1813	P. Jan Hlavatý z Hradce Králové, poté farář v Ústí n. O., později v Libchavách,	
1813 – 1822	P. František Štancel z Vysokého Mýta, poté administrátor v Ústí n. O, později farář v Jablonném n. O.,	
1816	kooperátor P. Václav Hruška pro Horní Dobrouč, poté farář v Lanškrouně,	
1824	P. Josef Bednář z Bystřece,	
1834	P. Josef Skalický z Výprachtic,	
1847 – 1854	P. Jan Beran z Výprachtic, poté farář v Horních Heřmanicích,	
1860 – 1861	P. Dominik Faltus,	
1861 – 1864	P. Jan Křivohlávek z Bystřece, poté farář v Jablonném n. O.,	
1862 – 1865	P. Jan Dostálek (hrál i na varhany), poté farář v Rudolticích,	
1864 – 1868	P. Vincenc Vacek z Čermná č.p. 23, poté farář v Horních Heřmanicích,	
1865	P. František Smutný,	
1866 – 1867	P. Karel Svoboda,	
1868 - 1879	P. Hynek Unzeitig, poté farář v Čenkovicích,	
1868 - 1881	P. František Nožka, poté administrátor v Orličkách, později v Damníkově a pak farář v Jablonném n. O.,	
1876 - 1877	P. Jan Herman,	
1880 - 1881	P. Václav Kozelka, odjel do USA,	
1881 - 1884	P. Josef Šonský, poté administrátor v Orličkách, později v Ostrově, nakonec děkan v České Třebové,	
1882 - 1889	P. František Černý, poté administrátor v Lukové, pak v Rudolticích, a posléze děkan v České Třebové, pak děkan v Ústí nad Orlicí	
1886	P. Josef Etrich, poté farář v Harrachově,	
1886 - 1887	P. Václav Čečetka, poté farář v Otíně,	
1887	P. Jindřich Jakubička, poté farář v Jenšovicích,	
1888 - 1893	P. Jan Suchomel, poté administrátor v Ostrově, pak farář v Dolní Dobrouči, od roku 1912 farář v Čermné,	
1889 – 1891	P. Augustin Seibert, zemřel v nemocnici v Pardubicích,	
1891 - 1897	P. Jan Hejčl, poté ThDr. a profesor na bohoslovecké fakultě v Olomouci, zemřel 5. 5. 1935,	
1893 – 1897	P. Václav Paukert, poté katecheta na Umělecké prům. škole v Hořicích, později farář v Litomyšli,	
1897 - 1898	P. František Holman, poté administrátor v Červeném Potoku, později odpadl k Čs. církvi husitské,	
1897 – 1898	P. Ladislav Tůma, poté farář v Malé Úpě, později farář v Ústí n. O.,	
1898 - 1904	P. Václav Böhm, poté farář v Orličkách a v Čenkovicích,	
1901	P. Vojtěch Hernych z Ústí n. O., poté katecheta v Červeném Kostelci,	
1902	P. Alexandr Novotný, poté farář v Chrudimi,	
1904 - 1907	P. Vilém Krenk, poté kaplan v Ústí n. Orl., pak farář v Orličkách, posléze v Libchavách,	
1905 - 1907	P. Robert Vala, poté kaplan v Ústí n. O., pak farář v České Třebové, zemřel v roce 1918,	
1907 - 1933	P. Gustav Novák z Litomyšle, poté farář v Nasavrkách, zemřel 23. 3. 1942,	
1907 - 1922	P. Ladislav Kaube ze Smiřic, poté farář, později děkan v Ústí n. O., zemřel v roce 1933,	
1933 - 1934	P. Josef Pfeifl, poté administrátor v Nekoři, pak farář v Horních Heřmanicích a posléze farář v Rokytnici v O.h.,	
1934 – 1935	P. František Kobr, pak administrátor v Kuněticích, poté v Semaníně, posléze farářem v Klukách u Čáslavi,	

- 1935 - 1938 P. Adolf Krause, od roku 1936 do r. 1938 administrátor v Dolní Čermné, poté farář v Semaníně, v roce 1945 odsunut do Německa (měl německou národnost),
- 1938 P. Alois Homola, poté farář v Hradci Králové,
- 1938 - 1940 P. Jan Černý přišel z Josefova, od roku 1938 - 1939 kaplan v Dolní Čermné, od roku 1939 - 1940 byl v Dolní Čermné administrátorem, poté farář v Předhradí u Velimi,
- 1938 - 1940 P. Čeněk Ptáček - kaplan, od roku 1944 do své smrti v roce 1995 byl farářem v Dolní Čermné, v roce 1979 obdržel čestný titul „děkan“.

V současné době, vzhledem k nedostatku kněží, nemá naše farnost možnost získat do farnosti kaplana, který by byl nápomocen současnému knězi vypomáhat v duchovní správě i přesto, že naše farnost je četnější než mnohé městské farnosti, které kaplany mají. Naopak našeho kněze P. Pavla Seidla biskupství zatížilo duchovní službou v další odlehlejší farnosti v Horních Heřmanicích. Nelehká je služba dnešních kněží! Modleme se nejen za nová kněžská povolání, ale i za naše přetížené kněze, kteří nám hlásají a přinášejí Krista a vedou nás do Božího království!

Z obecní kroniky zpracoval Vladimír Jansa

POUŤ NÁRODŮ V MARIAZELL 22.5.2004

V rámci Středoevropských katolických dnů 2004 křesťané osmi států, tj. Polska, Česka, Slovenska, Rakouska, Maďarska, Slovinska, Chorvatska, Bosny a Hercegoviny, uspořádali setkání u Matky Boží v Mariazell.

Krásné na tom bylo to, že pořadatelská práce neležela jen na hostitelské zemi. Organizátory pouti byli zástupci všech zúčastněných zemí. Přesto se – dle mého názoru – dalo vytušit největší slovo Rakušanů, kteří s přislovečnou německou pečlivostí uspořádání pouti připravili. Nebylo dosud zvykem, abychom na taková setkávání mohli odejet bez jídla. To bylo rozdáváno v obrovských jídelních stanech – polévka i guláš v miskách, se lžící na tácech – vše na jedno použití v takovém množství, jaké si kdo přál. Připadalo mi to, jako při rozmnožení chlebů při Kristově kázání. Krom toho každý účastník dostal tašku s knížkou ve všech osmi řečech, ve které byly organizační pokyny, uvítací projevy, modlitby, písně, informace o všech osmi zemích, o Středoevropských katolických dnech, historie poutního místa a program. Dále v tašce byla šála, pláštěnka, evropský ruženec a radiopřijímač s bateriemi, na

kterém si mohl každý navolit jeden z osmi překladů a ten pak přes malá sluchátka po celý den poslouchat a být tak pořád „v obraze“. Krom toho každý dostal skládací sedačku. Jediná chyba byla, že to všechno jsme dostali až na letišti, takže cestou tam jsme stačili stejně pořádně zmoknout. I ta sedačka během dne promokla a pak už nebyla k použití. Všechno, co se dělá poprvé, mívá chyby, ze kterých je třeba se pro příště poučit. Dobré organizační prvky naprosto převažovaly, např. všude po celé trase od parkovišť až k letišti stály stovky a stovky záchodků (kdo byl před lety na setkání mládeže v Czenstochové ocenil, jaký to byl od té doby pokrok). Všude kolem shromaždiště stálo obrovské množství hangárů, ve kterých jsme přečkali největší chvíle nepohody. Nepohoda byla velikou nepřijemností, řekl bych zkouškou našich nervů a připravenosti přinášet oběti v tomto obrovském setkání. Bylo opravdu obrovské, vždyť autobusy, které nás dovezly ráno asi tři kilometry od letiště nás navečer čekaly víc než deset kilometrů nazpět. Někteří s tím nepočítali, kdo se však informoval jako já, předem věděl, co jej čeká. Snad to mělo být předem více zdůrazněno. Šlo se však překrásnou přírodou, všude byly regulovčící, kteří nás podle parkovacího čísla spolehlivě naváděli správným směrem. Byl jsem tam s kamarádem ze Svitav, parkovací číslo jsme si přes upozornění vedoucího zájezdu nechali v kapse a samozřejmě jsme si tak cestu prodloužili ještě asi o osm kilometrů. Naše chyba. Řidiči autobusů také ukázali svoje špičkové schopnosti. Vždyť uzoučké silničky byly zcela obsazeny parkujícími autobusy a oni v té zbývající půlce, často nad hlubokým srázem, byli nuceni projíždět kolem nekonečných průvodů poutníků, kteří se vůbec neuhýbali. Naš autobus stál u hranice Štýrska, v prameništi řeky Ybbsu v kopci se

stoupáním 22%. Před námi i za námi byly nekonečné řady dalších autobusů. Předjíždět se nedalo a tak jsme celý kopec popojížděli a zastavovali. Stále se zdálo, že se brzdy zničí a my najetím do autobusu pod námi roztočíme lavinu nekonečných bouraček. Panna Maria nás však chránila a skutečně lze považovat za zázrak, že se žádnému z těch stovek autobusů nic nestalo. Jakmile jsme překonali vrchol sedla a začali sjíždět dolů, ukázala se ještě krásnější příroda. Peřeje, vodopády, skalní stěny, uzoučké cesty a další a další kilometry projíždění kolem autobusů, které nestály snad jen v nejprudších zatáčkách.

To však říkám jen na dokreslení situace. Hlavní dojmy jsme si odvezli z letiště v Mariazell. Já jsem si přivezl odtud domů poznání, že ve všech osmi zúčastněných

zemích jsou lidé, kteří se opravdu snaží porozumět ostatním, nepovyšují se, jsou přístupní druhým. Řekl bych, že žádné bariéry, které nám do cesty postavila naše minulost nejsou nepřekonatelné, ba naopak, jsou úplně malicherné.

Budeme-li se odevzdávat do rukou naší matky Marie, můžeme si být jisti, že křesťanství, které nezná hranice mezi národy a státy, z nás v krátké době udělá světoobčany. Modlitby, písně a hymny pronášené ve všech řečech a přítom v nádherné jednotě toho byly příkladem.

(JM)

SVĚTCI V PRANOSTIKÁCH

Červenec:

2. Déšť na Navštívení Panny Marie potrvá do Zuzany.
Navštívení Panny Marie čisté - přináší ovoce jisté.
10. Jaká povětrnost na Sedm bratří, taková po sedm týdnů patří.
13. Svatá Markyta vede žence do žita.
Zapláče-li Markyta, bude dešťů dosyta.
Na Markétu-li prší, ořechy za stromů srší.
20. Na svatého Eliáše dopoledne léto, odpoledne podzim.
21. Na proroka Daniele nalije též do mandele.
22. V den Máří Magdalény rádo poprchává, neboť svého Pána oplakává.
Prší-li v den svaté Magdalény, obilí i ve stodole se zazelení.
25. Kolik mračen na Jakuba, tolik v zimě sněha.
Je-li teplo na Jakuba, bude zima na vánoce.
Pěkný den před svatým Jakubem slibuje dobré žně.
26. Svatá Anna - chladna z rána.

Srpen:

4. Potí-li se Dominik, bude ještě Marek v kožiše.
10. Na svatého Vavřince slunečnost - vína hojnost.
Vavřinec ukazuje, jaký podzim nastupuje.
Vavřincův déšť - myší úroda.
15. Slunce-li o Nanebevzetí Panny Marie svítí, lze hojnost vína nadfti.
16. Prší-li jen týden po svatém Rochu, bramborů každý den trochu.
24. Bartoloměj svatý odpoledne krátí.
Krásně-li o Bartoloměji, vinaři se smějí.
Fouká-li na Bartoloměje z Moravy, vorej sedláčku pomali;
fouká-li na Bartoloměje vítr z Čech, pak si sedláčku s oráním pospěš!
28. Jak je teplo o Augustinu, tak bude studeno na Kateřinu.
29. Stětí svatého Jana, přestávají již parna.

CHARITNÍ SBÍRKA ODĚVŮ

Charitní sbírka oděvů, která byla uspořádána 28. května 2004, byla odvezena ještě týž den v 16.40 hod. do Diakonie v Broumově. Díky darům našich občanů bylo zcela naplněno auto oděvy, prádlem, botami, ložním prádlem, přikrývkami, nádobím a dalšími věcmi. Dále se sešlo 800,- Kč, několik optických brýlí, hygienických potřeb, pohlednice a 3 obálky vystřižených známek, které budou odeslány misíím později, spolu s „krabičkovou sbírkou“. Všem občanům, kteří darovali věci do sbírky, upřímně děkuji: „Zaplat' Pán Bůh!“

Tato charitní sbírka byla již poslední. Vedou mě k tomu dva důvody.

Za prvé: Někteří naši občané mi sbírku znepríjemňují a ztěžují tím, že nerespektují den ani hodinu sbírky. Několik dnů, i když byl boční vchod uzamčen, bylo již v chodbě složeno mnoho krabic. V pátek ve 14.00 hod., tj. v den sbírky, byla již chodba krabicemi zarovnaná. Vnášení krabic a rovnání do auta mě zdržuje a značně mi ztěžuje práci. Po odvezení sbírky jsem uzavřel boční vchod a na dveře jsem dal cedulku s nápisem: „Neskládejte věci! Sbíрка je odvezena.“ Někdo tento vzkaz ignoroval a složil 9 krabic před boční vchod a též hlavním vchodem nanosil krabice do boční chodby a cedulku sundal. Takové jednání pokládám za nerespektivní a nečestné.

Za druhé: To, co jsem viděl v Broumově mě vede k úvaze, že s darovanými věcmi není nakládáno tak, jak by si darované věci zasloužovaly a jak by po vyřídění měly sloužit. Více se nebudu o tom rozepisovat.

Je pravda, že původní hodinu ukončení sbírky jsem o půl hodiny zkrátil na 16.30 hod. Vyvěšené plakáty jsem včas přelepil a navíc změna byla ohlášena v neděli 23. května v kostele při ohláškách. Důvodem bylo, že Emauzy v Rychnově n. Kn. mi sbírku nevzaly, a tak jsem musel hledat náhradního odběratele sbírky. Vzdálenost Broumova, oproti Rychnovu, mě vedla k tomuto zkrácení termínu sbírky.

Pokud se týká **krabičkové sbírky z kostela**, ta není dosud roztříděna, spočítána a není připravena k odeslání. Mohu jen sdělit, že vynesla 122 Kč, krabici od bot vystřižených známek, mnoho optických brýlí a toaletní mýdla. O konečném výsledku krabičkové sbírky podám informaci v příštím Poutníku.

Všem, kteří přispěli do sbírek a neztěžovali mi práci respektováním informací, ještě jednou děkuji.

za org. sbírky Vlad. Jansa

SETKÁNÍ S PÍSNÍ

Letošní setkání s písní bylo ve Verměřovicích. Orlovna v Čermné se představuje, tak pořadatelé využili možnosti k této změně. Nesetkávám se s mládeží už tak často, jsem spíše ze „starého vydání“. Setkání s písní jsem si šel poslechnout spíše proto, že to bylo pořádáno letos u nás, doma.

Některé písně byly opravdu k zamyšlení a líbily se mi. Zvláště sólovky muzikanta z Opavy.

Původně jsem si myslel, že to budou jen písně s náboženskou tematikou, opravdu jsem folklór nečekal, ovšem proč ne, vždyť bychom měli být otevření vůči všemu, co nás spojuje a nevydělovat se ze společnosti ostatních. Jedna skupina byla také ze sousedního Polska. I to jsem uvítal. V duchu jsem si říkal, že vstup do Evropské unie jsme nemohli lépe prožít, než takto v kruhu s našimi severními bratry. Mrzelo mě, že nerozumím tomu, co zpívali. To se však v budoucnu dá docela dobře změnit, řeknou-li předem, o čem budou zpívat. Poznal jsem mezi nimi skautíky a skautky – oni by řekli harcery – kteří nás loni v létě zahanbovali svými počty při návštěvě bohoslužeb v našem verměřovickém kostelíku, když byli na tábore ve skautské pískovně. Rád jsem jim zatleskal.

Přestávky bych pořadatelům radil vyplnit rozhovory s hudebníky a zpěváky, hudbou, při níž by mohli zpívat všichni bez pomoci techniky, nebo poslechem mluveného slova, např. vtipů imitátora Václava Faltuse.

Překvapení však přišlo nakonec. Původně jsem chtěl odejít, když jsem slyšel, že zahrají místní mladí (dva sólisté jsou však z Lanškrouna) v rytmu rockové hudby. Naštěstí jsem neodešel. Tito mladí hudebníci hrají opravdu dobře. Všechna mládež v sále se okamžitě „chytla“, jak to známe z ostatních vystoupení rockových skupin. Nezasvěcený divák vidí, jak je tato hudba živá, jak promlouvá k mladým, jak sugestivně působí na lidi, je-li dobrá jako tato. I já jsem se mimoděk přistihl, jak se v rytmu pohupuji. Při písních z muzikálu „Jezus Christ Super Star“ jsem prožíval vše stejně tak, jako bych byl účastník muzikálu v Praze. Poznal jsem na těchto chlapcích, že se s příběhem o ukřižování Krista – v bolestech, ponížení i Jeho slávě – naplno sžívají, zkrátka že tomu, o čem zpívají, také naplno věří!!

Opravdu jsem rád, že jsem tam byl, že jsem slyšel, co jsem slyšel a že máme doma takovou skupinu. Všichni byli dobří, ale rock z Turecka byl nejlepší.

(JM)

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Ranní modlitba o dovolené

Červenec 2004				
4.7.	Ne	14. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 458
			16.00	Nastoupilovi 109
11.7.	Ne	15. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
			16.00	Pecháčkovi MH
18.7.	Ne	16. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 270
			16.00	Málkovi 77 HČ
25.7.	Ne	17. neděle v mezidobí	7.30	Kužílkovi 202 HČ
			16.00	Macháčkovi 180 HČ

Těším se z krásy naší země, z krásy přírody, z nového jitra, ze slunce, z rozkvetlé květinčky a ze zpěvu ptáků.

Děkuji, Pane, za dnešní ráno, za tento prázdninový den, za to že jsi mi a mým drahým blízko a že jsi dobrý ke všem lidem. Dej, ať paprsek Tvého jasu pronikne i do mého života.

Dej ať se raduji s přáteli, ať se raduji i z každé maličkosti. Dej ať se raduji v Tobě.

Pane, děkuji Ti za všechny lidi a za všechny události, které mě potkají, děkuji ti za zvířata a rostliny, za hory a údolí, za rybníky a zelené louky, za města a vesnice, kde žijí lidé, za krásné památky, za hudbu, za televizi, za radost a za odpočinek o dovolené.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, za to, že jsi stále s námi.

Děkuji Ti za tento den a za všechny dny mého života i mých drahých.

Alfonso Pereira

Srpen 2004				
1.8.	Ne	18. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
			16.00	Moravcovi 267
8.8.	Ne	19. neděle v mezidobí	7.30	Plhákovi 277
			16.00	Pecháčkovi 53
15.8.	Ne	Nanebevzetí P. Marie 20. neděle v mezidobí	7.30	p. Havlová 247
			16.00	Macháčkovi st. 55
22.8.	Ne	21. neděle v mezidobí	7.30	p. Vašíčková 27
			16.00	Macháčkovi ml. 55
29.8.	Ne	22. neděle v mezidobí	7.30	p. Bednářová 285
			16.00	Macháčkovi M., Z. 55

Září 2004				
5.9.	Ne	23. neděle v mezidobí	7.30	Dostálovi 293
			16.00	Klekarovi ml. 292
8.9.	St	Narození Panny Marie	19.00	Klekarovi 292
12.9.	Ne	24. neděle v mezidobí	7.30	Řehákovi 283
			7.30	Hubálkovi 61
19.9.	Ne	25. neděle v mezidobí	16.00	Jansovi 65
			7.30	Matějkovi 58
26.9.	Ne	26. neděle v mezidobí	16.00	Venclovi 288

Krásné a prosluněné dny o dovolené a prázdninách, stálou Boží přítomnost a ochranu při odpočinku i při putování všem našim farníkům přeje otec Pavel a redakce

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA**V červenci 2004 oslaví:**

91 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
83 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
81 let	paní Jarmila Tomanová	z Dolní Čermné
81 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
77 let	pan Bohuslav Pecháček	z Dolní Čermné
82 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
60 let	pan Kamil Mareš	z Horní Čermné
91 let	pan Petr Dušek	z Petrovic
83 let	paní Anna Dušková	z Petrovic
60 let	paní Vladimíra Beránková	z Verměřovic

V srpnu 2004 oslaví:

86 let	paní Marie Nastoupilová	z Dolní Čermné
80 let	paní Anna Junková	z Dolní Čermné
78 let	paní Marie Applová	z Dolní Čermné
77 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
74 let	paní Ludmila Kunertová	z Dolní Čermné
70 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
65 let	pan Vojtěch Formánek	z Dolní Čermné
55 let	pan František Severin	z Dolní Čermné
60 let	paní Jaroslava Janoušková	z Horní Čermné
60 let	paní Marie Marešová	z Horní Čermné
76 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
76 let	pan Karel Marek	z Petrovic
82 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
78 let	paní Anna Marková	z Verměřovic
65 let	paní Marie Čadová	z Verměřovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

ve Verměřovicích	6.6.2004	Aneta Vyprachtická	z Verměřovic
na Mariánské Hoře	6.6.2004	Barbora Málková	z Petrovic
ve Verměřovicích	19.6.2004	Viktorie Dombajová	z Verměřovic
ve Verměřovicích	19.6.2004	Richard Kubec	z Verměřovic

Rodičům výše uvedených dětí rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Manželství před Bohem a před církví uzavřeli:

v Dolní Čermné	5.6.2004	Josef Němeček z Dolní Čermné a Soňa Mikysková z Písečné u Žamberka
v Dolní Čermné	5.6.2004	Lukáš Vacek z Dolní Čermné a Milena Pániková z Dolního Třešňovce
v Dolní Čermné	12.6.2004	Ing. Jiří Svoboda z Dolní Čermné a Martina Svítková z Trutnova

Všem novomanželům rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Otec Pavel

PRO DĚTI**AHOJ DĚTI!****Ahoj děti!**

Začínají prázdniny a s nimi se před vámi do široka otevírá moře volného času. Přeji vám, abyste si v tomto moři času, stejně jako naši kamarádi na obrázku v moři opravdovém, užívaly her. Abyste si užívaly také pohybu v přírodě, výletů, cestování, poznávání nového, sluníčka, radosti, smíchu, prostě odpočívaly. A také vám přeji, aby tu příjemnou pohodu nenarušil nezaný a nepřijemný host - žralok - který by se vás zcela jistě snažil pohltnout.

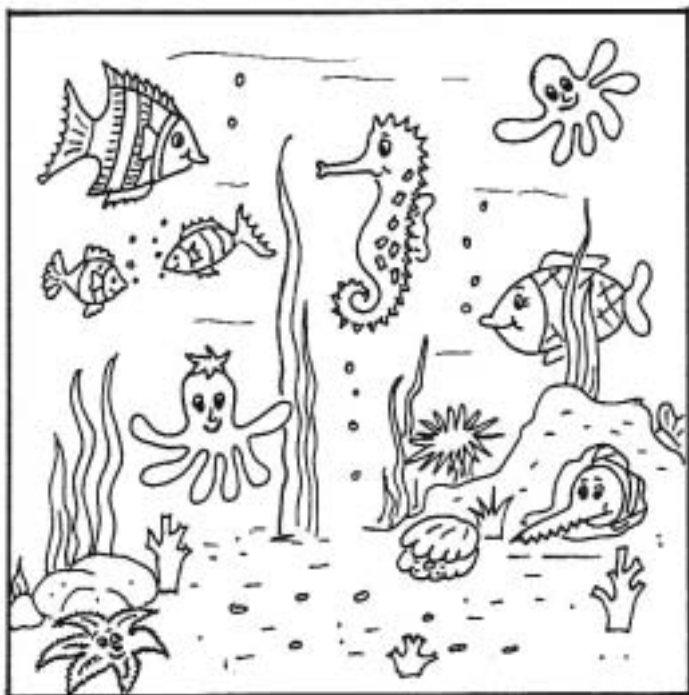
Možná se tomu smějete, ale tímto žralokem pro nás „suchozemce“ může být nuda. Takže, pozor na žraloky!

A ještě poslední věc, která je pro mořeplavce velice důležitá: Nezapomeňte na maják - pevný blikající bod, kterým by pro vás i o prázdninách měl být Pán Ježíš.

Obrázek s mořskými kamarády tady dnes máme ve dvou odlišných provedeních. Odlišných proto, že se oba obrázky liší v 15 rozdílech. Najdete je všechny? Obrázek si můžete ještě podle vlastní fantazie vybarvit a nezapomeňte na to, že v korálovém moři se rybky předhánějí v pestrosti „kabátků“.

A teď už opravdu přeji všem pěkné prázdniny.

(Otažníček)

Pro starší:

Petr a Pavel. Dvě významná jména, která stojí v kalendáři pod jedním datem. Pod datem 29. června. Pro většinu z vás je tento čas již netrpělivě očekáván, protože se pojí s koncem školního roku a tedy začátkem prázdnin. Ještě než ale úplně ulevíte svým mozgovým závitům, zamyslete se nad otázkou, co víte o postavách nesoucích tato jména a žijících v prvních desetiletích našeho letopočtu.

Následující věty mohou vaše znalosti tak trochu prověřit. Pokud si nebudete vědět rady, využijte odkazů na Písmo svaté. Pak jistě doplníte všechna chybějící slova. Větší pozornost věnujte některým písmenům (jejich místo je označeno křížkem), protože z nich pak poskládáte dvě vynechaná slova z věty, kterou řekl Pán Ježíš učedníku Ananiášovi o Šavlovi. Tato věta je uvedena v závěru našeho povídání. Místo čísla vždy doplňte písmeno z odpovídající věty a tak se z číselné řady, která vypadá jako nějaká šifra, stane řada písmen.

1. Šimon Petr byl podobně jako jeho otec i bratr Ondřej + - - - -. (Mt 4, 18)
2. Když ho Pán Ježíš vyzval, aby se stal jeho žákem, změnil mu jméno Šimon na jméno - + - - .
3. Řekl, že to znamená - - + - - a na ní že zbuduje svoji církev, kterou brány pekla nepřemohou. (Mt 16, 18)
4. Přestože byl Petr jedním z nejvěrnějších Ježíšových žáků, po jeho zatčení dostal strach a + - - - - - za sebou prohlásil, že Ježíše nezná. (Mt 26, 69-75)
5. Petr toho hořce litoval a Pán Ježíš to věděl. Proto se mu po svém vzkříšení zjevil u Galilejského jezera a přikázal mu, aby o křesťany pečoval tak, jako - - - - + - pečuje o své stádo. (J 21, 15-17)
6. O letnicích kázal Petr o Ježíšovi v + - - - - - - - - - - velkým davům lidí a spousta jich přestoupila na křesťanskou víru. (Sk 2, 14)
7. Petr - přední osobnost z řad apoštolů a představený prvotní církve zemřel také na kříži jako Pán Ježíš, ale - - - - + - dolů.
8. Saul (Šavel) se narodil v Tarsu a vychováván byl v Jeruzalémě. Známe byl jako velký odpůrce křesťanů. Účastnil se - - + - - - - - Štěpána. (Sk 7, 58)
9. Při cestě do - - + - - - -, kam se vydal pronásledovat křesťany, došlo však po setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem k jeho naprostému - - - - - + -. (10.) (Sk 9, 17-19) Stal se z něho horlivý kazatel o Pánu Ježíši. Přes počáteční nedůvěru byl přijat mezi apoštoly.
11. Obrovský význam pro šíření křesťanství měly misijní cesty směrem na západ a do Evropy, které popisuje evangelista Lukáš v knize + - - - - - apoštolské. Po první z těchto cest (na Kypr) se stal Saul známým pod jménem Pavel. I když mu mnohokrát hrozila smrt a často musel snášet útrapy věznění, až do konce života zůstal ve své víře naprosto pevný.
12. Lze ho považovat za nejvýznamnějšího z apoštolů, jehož dopisy tvoří podstatnou část Nového zákona. Díky všem těm misijním cestám mu právem náleží označení + - - - - - - - .

„Jdi, neboť on je 8 5 9 10 3 11 4 1 7 6 2 12, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům i králům a synům izraelským.“
(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

- Bludiště:*
1. část tajenky: Nanebevstoupení Pána Ježíše čtyřicet dnů po Velikonocích
 2. část tajenky: Po deseti dnech seslání Ducha svatého na apoštoly

Celá velikonoční doba tedy trvá 40 + 10 = 50 dnů.

Křížovka: 7 darů Ducha sv.: Dar rozumu (1. tajenka), síly (2. t.), bázně Boží (3. t.), moudrosti (4. t.), rady (5. t.), zbožnosti (6. t.), umění (7. t.).

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

13. neděle v mezidobí
27. června 2004
27. týden / 2004

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

28. června - pondělí sv. Ireneje, biskupa a mučedníka – mše svatá pro děti
18.00 Dolní Čermná – za Františku Novákovou, manžela a rodiče z obojí strany
29. června - úterý Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů
19.00 Dolní Čermná – za farníky
30. června - středa 13.týdne v liturgickém mezidobí, Svatých prvomučedníků římských
19.00 Dolní Čermná – za Josefa Klekara, manželku, dceru a zetě
1. července - čtvrtek 13.týdne v liturgickém mezidobí
6.45 Dolní Čermná – za Rudolfa Krátkého a rodiče
19.00 Verměřovice – za Josefa Ryšavého a rodiče
2. července - pátek první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za Vojtěcha a Miladu Formánkovy a jejich zemřelé sourozence
3. července - sobota Svátek sv. Tomáše, apoštola, první sobota v měsíci
6.45 Dolní Čermná – na poděkování Pánu Bohu za dar kněžství
17.30 Verměřovice – za rodinu Markovu a Duškovu
19.00 Petrovice – za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu

4. července - neděle – 14. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Cyrila Vránu a rodiče
Hůra - 13.00 h. – za všechny živé a zemřelé občany Petrovic
Mariánská Hora - 16.00 h. – za Ladislava Junka

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. - do 18.55 h., v pátek od 15.30 h. – do 18.30 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích ve čtvrtek od 16.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
mše svatá zaměřená pro děti	pondělí	28. 6.	18.00 h.	Dolní Čermná
večer pro děti na konci školního roku	pondělí	28. 6.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	čtvrtek	1. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou Eucharistií	pátek	2. 7.	dopoledne	Dolní Čermná
oslav 700 let obce Petrovice	pátek	2. 7.	15.00 – 18.30 h.	kostel Dolní Čermná
	sobota	3. 7.	celý den	Petrovice
	a neděle	4. 7.	celý den	Petrovice
slavnostní mše svatá u příležitosti oslav 700 let obce Petrovice	neděle	4. 7.	13.00 h.	Hůra

„Horské kázání“ úspěšného člověka

Blahoslavení bohatí, neboť peníze světem vládnou.

Blahoslavení bezohlední, neboť jdou přes mrtvolky a někam to dotáhnou.

Blahoslavení hluční a povrchní, neboť všichni přijdeme do nebe, a proto „proč bychom se netěšili, když nám Pán Bůh zdraví dá“.

Blahoslavení, kteří lační a žízní po moci a uznání, neboť kde je vláda, tam je pravda.

Blahoslavení egoisté, neboť „bližší košile než kabát“.

Blahoslavení rafinovaní, neboť „jistota je jistota“.

Blahoslavení, kteří všechny ostatní rozeštvávají, neboť mohou „lovit v klaných vodách“.

Blahoslavení, kteří „kam vítr, tam plášt“, neboť budou vždycky dobré mysli, a co se jim může stát?

Blahoslavení jste, když vás lidé chválí, zbožňují a oslavují, protože mluvíte podle jejich chuti a chcete mýt kariéru, neboť dostanete dobrá místa, čestná uznání a řády.

A. Pereira

POUTNÍK, ČERVENEC/SRPEN 2004

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: zdenek.kratky@seznam.cz

Uzávěrka příštího čísla je 8. srpna 2004, Poutník vyjde 29. srpna 2004

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: Z. Krátký, T. Macháček, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 465 323 159. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.